

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5C/152/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213205589
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladislav Puškáš
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2016:8213205589.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Samosudca Okresného súdu Bardejov JUDr. Vladislav Puškáš v právnej veci žalobkyne S.. H. E., nar. XX.X.XXXX, L. X, XXX XX I., právne zastúpená JUDr. Zdeňkou Vokálovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Hlavná 61, 080 01 Prešov proti žalovanému Rapid life životná poisťovňa, a.s., Garbiarska 2, 040 71 Košice, IČO: 31 690 904, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, dňa 24.5.2016 takto

rozhodol:

Súd z r u š u j e rozsudok Arbitrážneho súdu Košice so sídlom Alžbetina 41, Košice zo dňa 19.1.2012 sp. zn. 3C 1584/2012.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania na účet jej právnej zástupkyne vo výške 135,16 Eur, v lehote 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť na účet Okresného súdu Bardejov na súdnom poplatku zo žaloby 331,50 Eur, v lehote 3 dní o právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa žalobou žiada zrušiť rozsudok Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3C 1584/2012 zo dňa 19.1.2012. Žalobu odôvodňuje tým, že rozhodcovským rozsudkom Arbitrážneho súdu Košice, s.r.o., so sídlom: Alžbetina 41, Košice (ďalej len „rozhodcovský súd“) zo dňa 19.1.2012 sp. zn. 3C 1584/2012 jej bola uložená povinnosť, aby do piatich dní od doručenia rozhodcovského rozsudku zaplatila žalobcovi (v tomto konaní žalovanému) sumu vo výške 250,05 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276,- Eur na účet žalobcu (v tomto konaní žalovaného).

Žalovaný ako žalobca v rozhodcovskom konaní uviedol v žalobe, ktorou rozhodcovské konanie bolo začaté, že právomoc rozhodcovského súdu zakladá rozhodcovská doložka uvedená v časti XV. všeobecných poisťných podmienok, v zmysle ktorých poisťovňa určila na prejednanie všetkých sporov rozhodcovský súd.

Rozhodcovský súd v odôvodnení rozhodcovského rozsudku v rámci skúmania svojej právomoci a príslušnosti na konanie vo veci samej okrem iného konštatuje: „Z osobitných dojednaní vyplýva, že rozhodcovská doložka bola krytá samostatným podpisom žalovaného s tým, že tento ju nebol povinný v rámci poisťnej zmluvy ako celku podpísať“ a že: „Žalovaný mal možnosť zmluvnú podmienku neprijat' bez toho, aby to ovplyvnilo zvyšok poisťného vzťahu, mal teda faktickú možnosť úpravu časti XV. poisťných podmienok úplne vylúčiť“.

Dňa 26.11.2007 uzavreli žalobkyňa ako poistená a žalovaný ako poistiteľ poisťnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX. V zmluvnom vzťahu vystupovala žalobkyňa ako spotrebiteľ v súlade s ustanovením § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a žalovaný mal postavenie dodávateľa v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho

zákonníka. K zániku poistenia došlo ku dňu 27.11.2011 na základe žiadosti žalobkyne o zrušenie poisťnej zmluvy, pričom na tejto poisťnej zmluve bol pri jej zániku prebytok 139,38 Eur.

Žalovaný si návrhom na začatie konania pred rozhodcovským súdom zo dňa 2.1.2012 uplatnil proti žalobkyni údajný nárok na sumu 250,05 Eur titulom „osobitnej pohľadávky voči žalovanému (teraz žalobkyni), ktorá zodpovedá nákladom poisťovne vynaloženým na uzavretie poistenia“.

Podľa žalobkyne, žalovaný mal možnosť uplatniť si (resp. špecifikovať) údajnú pohľadávku voči žalobkyni už v čase uzavretia poisťnej zmluvy dňa 26.11.2007. Tiež mal možnosť avizovať svoj údajný dlh žalobkyni dňa 3.11.2010 pri riadnom vyúčtovaní poisťného vzťahu v súvislosti so zánikom poistenia.

Žalovaný bol povinný pri uzatváraní poisťných zmlúv postupovať s odbornou starostlivosťou a v jeho záujme bolo, aby v čase uzavretia poisťných zmlúv zohľadnil všetky svoje náklady. Okrem toho, žalovaný v návrhu na začatie rozhodcovského konania ani presne nešpecifikoval, aké náklady si dodatočne vyčíslil. Administratívne náklady žalovaného ako dodávateľa služby nemôžu byť na ťarchu žalobkyni ako spotrebiteľovi. V prípade, ak by žalovaný túto sumu nákladov vyčíslil už pri uzatváraní poisťnej zmluvy, žalobkyňa by zrejme takú zmluvu ani vôbec nepodpísala.

Z napadnutého rozhodcovského rozsudku zo dňa 19.1.2012, sp. zn. 3C 1584/2012, str. 2 vyplýva, že rozhodca rozhodol výlučne na základe listinných dôkazov a ničím nepodložených tvrdení žalovaného o jeho údajných nešpecifických nákladoch vzniknutých v súvislosti s uzavretím poisťnej zmluvy. Žalobkyni týmto postupom bolo odňaté právo konať pred súdom zaručené v Ústave SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v Občianskom súdnom poriadku. Arbitrážny súd v Košiciach nevykonal vo veci žiadne dokazovanie, nepredvolal žalobkyňu ako účastníka konania, ani jej neoznámil termín rozhodovania a neumožnil jej tak riadne si obrániť svoje práva. Nemožno sa stotožniť s konštatovaním žalovaného o totožnosti konania pred všeobecným súdom (vydanie platobného rozkazu) a konaním pred rozhodcovským súdom (vydanie rozhodcovského rozsudku), pretože procesné postavenie účastníkov je v jednotlivých konaniach diametrálne odlišné (rozdiel vo výške súdnych poplatkov, v oslobodení od súdnych poplatkov, v lehote na podanie odporu, povinnosť všeobecného súdu ex offio skúmať existenciu neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve atď. ...).

Z poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.11.2007 jednoznačne vyplýva, že ide o spotrebiteľskú zmluvu uzavretú medzi žalobkyňou a žalovaným. Podanie tejto žaloby žalobkyňa odôvodňuje ustanovením § 40 ods. 1 písm. j/ zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní a ustanovením § 41 ods. 1 uvedeného zákona. Žalobkyňa napadnutý rozhodcovský rozsudok prevzala dňa 18.6.2013.

Žalobkyňa namietala, že rozhodcovská doložka, ktorá tvorí súčasť poisťnej zmluvy (Všeobecné poisťné podmienky pre poistenie zjednávané Prvou československou poisťovňou Rapid, a.s. - XV. časť - Rozhodcovské konania), je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká je neplatná, čím došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľky. Na základe tejto doložky došlo k vydaniu rozsudku rozhodcovského súdu, aj keď k tomu nemalo dôjsť, pretože rozhodcovská doložka nebola platne uzavretá a právomoc rozhodcovského súdu nebola daná.

Platné dohodnutie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je možné len individuálne (§ 53 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka). V danom prípade tomu tak nebolo, pretože rozhodcovská doložka tu tvorí súčasť poisťnej zmluvy. To platí aj napriek tomu, že v poslednej časti všeobecných poisťných podmienok (osobitné zmluvné dojednanie č. 01/2007) je obsiahnutá možnosť, že žalobkyňa opätovne súhlasila s riešením prípadných vzniknutých sporov pred rozhodcom. S poukazom na ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r/ a ods. 5 Občianskeho zákonníka je tak rozhodcovská doložka neplatná.

V ďalšej časti svojej žaloby žalobkyňa poukazuje na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 21.3.2012 sp. zn. 6Cdo 3/2013 a sp. zn. 4Cdo 41/2012. Z konštatovanej judikatúry NS SR podľa žalobkyne vyplýva, že:

- dojednania rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských zmluvách spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a sú považované za neprijateľné;
- rozhodcovská doložka vo svojich dôsledkoch predstavuje veľmi výrazný zásah do práv a povinností medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Nie súd, ale rozhodca rozhodne o právach a právom chránených

záujmoch. Ak je rozhodcovská doložka súčasťou štandardných zmluvných podmienok, vzniká nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ nepoukáže na jej nekalosť.

Súdy SR už svojou judikatúrou ustálili, že rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné a to pre hrubý rozpor s dobrými mravmi. Na svoje tvrdenie žalobkyňa ako príklad uvádza rozhodnutie KS v Prešove z 31.5.2011 sp. zn. 20CoE 24/2011, uznesenie KS v Banskej Bystrici z 24.2.2011 sp. zn. 17CoE 47/2011, rozhodnutie NS SR zo dňa 28.6.2012 sp. zn. 4Cdo 195/2011, rozhodnutie OS v Spišskej Novej Vsi zo dňa 4.4.2012 č. k. 4C 57/2010-409, uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 55/2011-19 a nález ÚS SR sp. zn. ÚS SR 60/2011. V zhode so závermi týchto rozhodnutí sú tiež závery Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách zverejnené na webovej stránke MS SR.

Z citovaných rozhodnutí vyplýva, že rozhodcovská doložka, ktorá je uvedená aj v predmetnej poisťovnej zmluve, bola súdmi uznaná za neprijateľnú podmienku a teda za neplatnú. Žalovaný sa však napriek tomu nezdržal jej používaním v zmysle ustanovenia § 53a ods. 4 Občianskeho zákonníka, čím porušil svoju zákonnú povinnosť. Ide pritom o spory, kde osoba žalovaného je identická ako v tomto prípade a meritom je práve posúdenie platnosti tej istej rozhodcovskej doložky. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od platnosti rozhodcovskej doložky má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku.

Žalobkyňa v žalobe spolu s návrhom na zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu podala aj návrh na odklad jeho vykonateľnosti v zmysle ustanovenia § 40 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní a to na čas do rozhodnutia vo veci samej.

Súd o návrhu žalobkyne na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku rozhodol uznesením zo dňa 23.6.2014 č. k. 5C 152/2013-49 tak, že vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3C 1584/2012 zo dňa 19.1.2012 odložil do právoplatného skončenia konania tohto súdu vedeného pod sp. zn. 5C 152/2013. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove svojim uznesením zo dňa 30.9.2015 č. k. 13Co 170/2015-162 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Uznesením Okresného súdu Bardejov zo dňa 20.1.2015 č. k. 5C 152/2013-86, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.3.2015 bol zamietnutý návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, Rvp 5052/2012.

Žalovaný v replike na žalobu žalobkyne uviedol, že napadnutý rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice bol vydaný v súlade so zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v skrátanom konaní a na základe podkladov predložených žalovaným ako žalobcom (postupom obdobným ako v konaní pred všeobecným súdom pri vydávaní platobného rozkazu). Prípadným včas podaným odporom zo strany žalobkyne by došlo k jeho automatickému zrušeniu, informácia, či bol podaný odpor, v žalobe od žalobkyne absentuje. Túto skutočnosť však považuje žalovaný za právne významnú, lebo v prípade podania odporu žalobkyňou je prednosť kompetencie rozhodcovského súdu pred súdom všeobecným daná zo zákona a všeobecný súd by nemal založenú príslušnosť v takom spore konať a rozhodovať pre absenciu predmetu konania. K svojmu záveru poukazuje na ustanovenia § 35 a § 40 zákona o rozhodcovskom konaní.

Podaná žaloba neodkazuje na konkrétne v zákone o rozhodcovskom konaní uvedené dôvody, aj keď zákon o rozhodcovskom konaní výslovne a taxatívne stanovuje dôvody, pre ktoré je možné rozhodcovský rozsudok zrušiť, resp. domáhať sa jeho zrušenia. Žaloba žalobkyne je tak neúplná a absentujú v nej zákonné náležitosti.

Lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku určená v ustanovení § 41 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní je lehotou prekluzívnou. To mimo iného znamená, že v riadnej a včas podanej žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku musí žalobca uviesť aj dôvody, pre ktoré sa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku, pričom vzhľadom na zákonom stanovenú prekluzívnu lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa na iné, neskôr podané žaloby či doplnenia žaloby a nové dôvody nemôže prihliadať, keďže nie sú uvedené vo včas podanej žalobe.

Žalovaný na podporu svojich záverov poukázal na uznesenie NS SR z 27. februára 2012, sp. zn. 4Cdo 144/2011.

Žalobkyňou navrhovaný žalobný návrh je neúplný z hľadiska § 79 (najmä nedostatok v podobe neúplného a ešte aj na dôvažok nepravdivého opísania rozhodujúcich skutočností potvrdzujúcich ňou tvrdený údajný nárok na zrušenie rozhodcovského rozsudku) a neurčitý z hľadiska zák. č. 244/2002 Z.z. § 40 a najmä § 43 zákona je najmä petit obsiahnutý v žalobnom návrhu.

Neurčitý výrok rozhodnutia súdu na základe neurčitého petitu, ktorý je obsiahnutý v žalobnom návrhu žalobkyne a ktorý bol aj je v dispozičnej právomoci žalobkyne je spôsobilý narušiť právne istoty žalovaného, pretože navodzuje stav právnej neistoty v otázke, ktorý súd bude vecne príslušný na rozhodnutie po prípadnom zrušení rozhodcovského rozsudku vo veci, ktorá bola meritom sporu riešeným pôvodne rozhodcovským rozsudkom. Súd je pri výroku rozhodnutia viazaný petitom žalobcu. Vzhľadom na prekluzívnu lehotu danú § 41 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z. je neprípustné, aby zmena návrhu žaloby v časti petitu bola pripustená súdom po uplynutí tejto lehoty. Samotnú prekluzívnu lehotu za žiadnych okolností nie je možné predĺžiť. Z dôvodu, že petit navrhnutý žalobcom je neurčitý, žalovaný navrhuje žalobu žalobkyne v plnom rozsahu zamietnuť.

V ďalšej časti svojho rozsiahleho vyjadrenia žalovaný namieta tvrdenie žalobkyne o spotrebiteľskom charaktere sporu tvrdiac, že vec je sporom o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom už nejde primárne o spor medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ale o vecné preskúmanie postupu rozhodcovského súdu, v dôsledku čoho by žalobkyňa ako spotrebiteľka mala byť oslobodená od súdnych poplatkov a na podporu svojho tvrdenia poukázal okrem iného na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 15Co 145/2011 a ďalšie. Podľa žalovaného, ak by súd konal bez splnenia poplatkovej povinnosti žalobkyňou a teda i bez splnenia všetkých procesných podmienok v zmysle ustanovenia § 103 a násl. O.s.p., dôjde nielen k porušeniu princípu rovnakého postavenia účastníkov konania v občianskom súdnom konaní vyjadreného v § 18 O.s.p., ale najmä k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Žalovaný má výhrady k tej časti žaloby žalobkyne, v ktorej žalobkyňa na podporu svojich tvrdení a záverov argumentuje konštatnou judikatúrou súdov Slovenskej republiky. Rozoberajúc jednotlivé závery súdov v rozhodnutiach, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva, žiada, aby súd dôsledne zväzil, či citovanie tzv. domnejšej judikatúry (vecných záverov neústavne a za porušenia práv účastníka konania vyvedených v procesných rozhodnutiach) zo strany žalobkyne napĺňa povinnosť jej uloženú v súvislosti s predpísaným obsahom žaloby - opísať pravdivo skutočnosti a navrhnuť dôkazy, ktoré opodstatňujú ňou tvrdený nárok, ktorý je predmetom konania.

V konaní sa žalovaný dovoľáva priameho účinku Smernice 93/13/EHS z hľadiska aplikácia jej 19-teho odstavca na poisťnú zmluvu, a to pre neúplnú implementáciu Smernice do právneho poriadku SR. V tejto súvislosti poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 499/2012 a I. ÚS 255/2010, vyjadrenie Národnej banky Slovenska, podľa ktorej zámerom Smernice 93/13/EHS nie je posudzovať podľa nej podmienky obsiahnuté v poisťných zmluvách, pokiaľ tieto vchádzajú do kalkulácie poisťného, čo sa v prípade využitia rozhodcovských konaní poisťovňami na základe rozhodcovských doložiek, nepochybne aj deje.

Dojednanie rozhodcovskej doložky v konkrétnom prípade bolo výsledkom slobodného rozhodnutia žalobkyne, nešlo ani o neprijateľnú podmienku, keďže žalobkyňa mohla túto podmienku individuálne ovplyvniť (aj vylúčiť, a to nepodpisovaním osobitných zmluvných dojednaní) bez toho, aby tým bol ovplyvnený zvyšok poisťného vzťahu a dojednanie rozhodcovskej doložky bolo plne v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky.

Tým, že obe zmluvné strany prejavili vôľu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, došlo k individuálnemu dojednaniu tejto zmluvnej podmienky. Právnym dôsledkom takejto dohody zmluvných strán je, že nemôže byť táto časť zmluvy považovaná za neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nemôže byť teda označená za neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, žalovaný má jednoznačne za preukázané, že text „rozhodcovská doložka“ uvedený v časti XV. Všeobecných poisťných podmienok bol „Osobitnými zmluvnými dojednaniami“ dohodnutý ako individuálna zmluvná podmienka, čo vylučuje, aby bola považovaná za neprijateľnú, a teda neplatnú podmienku.

Osobitné zmluvné dojednania sú samostatné a oddeliteľné od poistnej zmluvy a oddelené jednoznačne od všeobecných poistných podmienok. Osobitné zmluvné dojednania platia iba v prípade ich osobitného podpísania obomi zmluvnými stranami, čo vyplýva z ich textu. Bod v nich označený výslovne ako „rozhodcovská doložka“ odkazuje na XV. časť všeobecných poistných podmienok. Ide o vonkajší odkaz jedného právneho úkonu (už podľa názvu „osobitného“, teda iného), na časť textu iného právneho úkonu (uzatvorenie poistnej zmluvy, ktorej súčasťou sú všeobecné poistné podmienky), len to, že „Osobitné zmluvné dojednania“ odkazujú na časť textu všeobecných poistných podmienok nemôže znamenať, že tieto osobitné zmluvné dojednania nie sú samostatné, oddeliteľné od zvyšku poistného vzťahu. Je evidentné, že pokiaľ by osobitné zmluvné dojednania neboli bývali podpísané, poistná zmluva (spolu so všeobecnými poistnými podmienkami) by existovala.

Následným písomným podaním zo dňa 30.11.2015 žalovaný reagoval na novelu exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) zákonom číslo 335/2014 Z.z., ktorým za § 243c bolo vložené nové ustanovenie § 243d účinné od 1.1.2015, v zmysle ktorého exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Z uvedeného ustanovenia žalovaný vyvodzuje záver, podľa ktorého v dôsledku aplikácie dispozície tejto právnej normy danej v § 243d exekučného poriadku sa právne postavenie účastníkov tohto súdneho konania obnovilo do stavu pred vydaním rozhodcovského rozsudku - žalobkyňa nie je viazaná povinnosťou založenou rozhodcovským rozsudkom a žalovaný nemôže uplatňovať nárok mu rozhodcovským rozsudkom priznaný. Novela exekučného poriadku anuluje právoplatnosť rozhodcovského rozsudku. Dôsledkom uvedeného je, že obe strany konania bez vlastného zavinenia, resp. pričinenia sú objektívne bez právneho záujmu na výsledku konania (na meritórnem rozhodnutí). Žalovaný z uvedeného dôvodu navrhuje, aby súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku zamietol. V dôsledku právnej skutočnosti uvedenej v citovanom ustanovení § 243d exekučného poriadku došlo k tomu, že aktuálne právne postavenie účastníkov tohto konania sa ani v dôsledku prípadného meritórnem rozhodnutia nijak následne nemôže zmeniť. Zo strany súdu by šlo iba o akademické rozhodovanie.

Podľa žalovaného odpadla vecná legitímácia účastníkov konania a súd je povinný s prihliadnutím ku rozhodnutiu NS SR sp. zn. 6Cdo 214/2011, pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie zamietnuť žalobu, pretože pre rozhodnutie vo veci samej je podľa § 154 ods. 1 O.s.p. rozhodujúci skutkový stav ku dňu vynesenia rozhodnutia.

Uplatneniu ustanovenia § 243d Exekučného poriadku nebráni, podľa žalovaného ani prechodné ustanovenie O.s.p. - § 372w. Už zo systematického umiestnenia § 372w v čl. II. zák. č. 335/2014 vyplýva, že sa dotýka len zmien v O.s.p. a z dikcie normy „prerokujú a dokončia súdy príslušné na konanie podľa doterajších predpisov“, aj to, že ide konkrétne o usmernenie ku aplikácii § 88 ods. 2 tohto zákona. Všetky pochybnosti v tomto smere odstraňuje dôvodová správa k uvedenému zákonu, kde sa v časti k čl. II. (posledná veta) uvádza: „V súvislosti so zmenou výlučnej miestnej príslušnosti sa zavádza aj nové prechodné ustanovenie“. Súd o aplikácii § 243d exekučného poriadku, ktorá je hmotnoprávnou normou, na rozhodcovský rozsudok, o zrušenie ktorého ide v konaní, môže rozhodnúť len na základe interpretácie tejto právnej normy, pričom nie je a nemôže byť v tomto obmedzený procesnoprávnou normou. Len na margo niekedy používanej „právnej argumentácie“, podľa ktorej u žalobcu v obdobných prípadoch existuje „právny záujem“ na následnom meritórnem vyriešení sporu riešeného samotným rozhodcovským rozsudkom, uvádza, že cieľom súdneho konania je odstránenie stavu právnej neistoty medzi účastníkmi súdneho konania a teda nie je a ani nemôže byť jeho legitímny právny záujem snaha vyvolať nový spor.

Ak mala v čase podania žaloby žalobkyňa problém s rozhodcovským rozsudkom ten, že sa obávala jeho vynucovania zo strany žalovaného, v súčasnosti pre zmenu právnej úpravy už tento problém mať nemôže. Podstatu konfliktu, ktorý priviedol žalobkyňu pred súd, vyriešil zákon. Súdne konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku preto stratilo opodstatnenie. Na ďalšom vedení tohto konania nemôže mať žalobkyňa žiaden právny záujem. Dôvod viesť súdny spor odpadol, lebo účinky rozhodcovského rozsudku boli vo vzťahu ku žalobkyňi odstránené zákonom. Ďalšie vedenie súdneho konania je

nehospodárne, už len akademické a bez praktického významu. Za predpokladu, že žalobkyňa nevezme žalobu späť, navrhuje súdu, jej žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Zároveň žalovaný predložil rozsudky Okresného súdu Bardejov, ktorými bolo rozhodnuté v zmysle jeho návrhu (rozsudky Okresného súdu Bardejov zo dňa 10.9.2015 č. k. 4C 152/2013-219, zo dňa 24.8.2015 č. k. 4C 153/2013-181 a zo dňa 14.10.2015 č.k. 4C 154/2013-206).

Žalovaný poukazuje na niekoľko súdnych rozhodnutí ďalších súdov Slovenskej republiky (napríklad rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 11.6.2015 č.k. 40C 258/2012-261 a iné, ktorých zoznam žalovaný uvádza na strane 3 jeho písomného podania zo dňa 25.4.2016, ktoré však súdu nepredložil, aj keď mali tvoriť, podľa textu podania, prílohu jeho podania). Žalovaným označené rozhodnutia, sú podľa žalovaného obsahovo v súlade s najnovšou judikatúrou Súdneho dvora EÚ v oblasti skúmania rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských zmluvách z pohľadu neprijateľnosti zmluvných podmienok, napríklad rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-342/2013 z 3. apríla 2014, ktoré je priamo aplikovateľné na predmetné konanie.

Na novelu Exekučného poriadku v podobe ustanovenia § 243d vo svojom písomnom vyjadrení reagovala aj žalobkyňa. Vyslovila v ňom stanovisko, že aj keď rozhodcovský rozsudok novelizáciou exekučného poriadku stratil záväznosť, nedošlo ale k jeho zrušeniu takým spôsobom a s takými následkami, ako to upravuje a predpokladá zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a Občiansky súdny poriadok, a teda v žiadnom prípade nemožno hovoriť o strate právneho záujmu na rozhodnutí vo veci, a to nielen na strane žalobkyne, ale rovnako na strane žalovaného.

S poukazom na ustanovenie § 43 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, v prípade zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky tak, ako je tomu v prejednávanej veci, musí zo zákona všeobecný súd pokračovať v konaní v rozsahu žaloby podanej na rozhodcovský súd. Rozhodnutie o zrušení rozhodcovského rozsudku teda nie je konečným rozhodnutím súdu a taktiež nezáväznosť rozhodcovského rozsudku nie je jediný cieľ žalobcu v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku. Základným cieľom celého procesu, ktorý je iniciovaný podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je rozhodnutie o tom, či žalobca má voči žalovanému pohľadávku, alebo nie. Túto otázku ustanovenie § 243d Exekučného poriadku nijako nevyriešilo a ani neodstránilo neistotu v právnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Obdobné závery, podľa žalobkyne, boli prezentované aj v Bulletin Slovenskej advokácie č. 5/2015.

Na podporu svojich záverov žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Spišská Nová Ves vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 7C 158/2013, ktorý rozsudkom zo dňa 29.6.2015 v obdobnej veci rozhodol tak, že napriek novele Exekučného poriadku vec prejednal a rozhodcovský rozsudok zrušil, a to s odkazom na ustanovenie § 372w O.s.p. V ďalšej časti svojho vyjadrenia žalobkyňa poukázala na ďalšie rozhodnutia vydané po 31.3.2015, ktoré zrušili rozhodcovské rozsudky, prípadne ako odvolacie súdy tieto rozhodnutia o zrušení potvrdili, napríklad rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5C 205/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 405/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8C 159/2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8C 73/2013.

Žalobkyňa poukázala na potrebu prioritne uplatniť najmä výklad podľa zmyslu a účelu zákona a to s poukazom na Nález Ústavného súdu SR z 23. mája 2013 č. k. IV. ÚS 71/2013-36, z ktorého citovala: „k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona“. Prijatie zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, z ktorého vzišla aj novela Exekučného poriadku, malo v prvom rade za cieľ predísť takému postupu, pri ktorom dodávateľ získava vykonateľný exekučný titul na neexistujúcu pohľadávku prostredníctvom ním vybraného, alebo dokonca vlastného rozhodcovského súdu a mimo kontroly štátu a princípu ochrany spotrebiteľa. Na potvrdenie týchto záverov poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co 195/2015 zo dňa 3.3.2015 a taktiež rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 12C 186/2013 zo dňa 15.3.2016.

V súlade s ustanovením § 115 ods. 1 O.s.p. súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal žalobkyňu, jej právnu zástupkyňu a žalovaného. Žalobkyňa ani jej právna zástupkyňa sa na pojednávanie nedostavili, aj keď na pojednávanie boli riadne a včas predvolaní, lebo žalobkyňa

termín pojednávania vzala na vedomie na predchádzajúcom pojednávaní dňa 26.4.2016 a jej právnej zástupkyňi predvolanie na pojednávanie bolo doručené dňa 3.5.2016. Žalobkyňa i jej právna zástupkyňa svoju neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnili s tým, že súhlasia s prejednaním veci v ich neprítomnosti a žalobkyňa na podanej žalobe trvá. Na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný, aj keď bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný, lebo predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 2.5.2016, pričom svoju neúčast' neospravedlnil.

Súd vec prejednal v neprítomnosti žalobkyne, jej právnej zástupkyne i žalovaného, lebo predvolanie na pojednávanie im bolo riadne a v lehote podľa § 115 ods. 2 O.s.p. doručené, žalobkyňa a jej právna zástupkyňa s prejednaním veci v ich neprítomnosti výslovne súhlasili a žalovaný svoju neúčast' neospravedlnil. Pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov konania a právnej zástupkyne žalobkyne boli tak splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

Oboznámením sa s poistnou zmluvou zo dňa 26.11.2007 uzavretou medzi žalobkyňou a žalovaným spolu so všeobecnými poistnými podmienkami, spisom Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3C 1584/2012, vyjadreniami žalovaného a žalobkyne a k nim pripojenými rozhodnutiami súdov, inými v spise pripojenými listinnými dôkazmi zistil tento skutkový stav:

Rozsudkom Arbitrážneho súdu Košice zo dňa 19.1.2012 sp. zn. 3C 1584/2012 bola na základe návrhu žalobcu (v tomto konaní žalovaného) uložená žalovanej (v tomto konaní žalobkyňa) povinnosť do piatich dní od doručenia rozhodcovského rozsudku zaplatiť žalobcovi (v tomto konaní žalovanému) peňažnú sumu 250,05 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276,- Eur.

Z dôvodov rozsudku vyplýva, že rozhodcovské konanie bolo začaté žalobou podanou žalobcom (v tomto konaní žalovaným) dňa 4.1.2012, s návrhom, aby rozhodcovský súd rozhodol v skrátrenom konaní podľa § 29a Rokovacieho poriadku Arbitrážneho súdu Košice o pohľadávke žalobcu (v tomto konaní žalovaného) voči žalovanej (v tomto konaní žalobkyne), ktorá pozostáva z nezaplatenej pohľadávky podľa časti XVII. poistných podmienok. Pohľadávka uplatnená v konaní mala vzniknúť z poistenia uzatvoreného dňa 26.11.2007 medzi žalobcom a žalovanou (v tomto konaní žalovaným a žalobkyňou), poistnou zmluvou číslo: XXXXXXXXXX.

Pri skúmaní právomoci a príslušnosti na konanie vo veci samej rozhodcovský súd zistil, že podľa písomného poverenia žalobcu (v tomto konaní žalovaného) zo dňa 1.1.2009, resp. časti XV. predložených poistných podmienok vyplýva určenie Arbitrážneho súdu Košice na prejednanie všetkých sporov poisťovne (žalovaný). Z osobitných dojednaní vyplýva, že rozhodcovská doložka bola krytá samostatným podpisom žalovaného (v tomto konaní žalobkyne) s tým, že tento ju nebol povinný v rámci poistnej zmluvy ako celku podpísať. Žalovanému (žalobkyňi v tomto konaní) bola daná možnosť vylúčiť dojednanie o rozhodcovskom súde, čo podľa názoru rozhodcovského súdu činí rozhodcovskú doložku platnou aj z pohľadu ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka. Z doložených listín, najmä poistných podmienok žalobcu (v tomto konaní žalovaného) a osobitných zmluvných dojednaní k týmto podmienkam mal rozhodcovský súd za preukázané, že účastníci spolu uzavreli platnú písomnú rozhodcovskú doložku. Arbitrážny súd Košice je tak orgánom príslušným vo veci konať a rozhodnúť.

Žalobkyňa podanou žalobou na súde sa domáha zrušenia tohto rozhodcovského rozsudku. Podanie žaloby žalobkyňa odôvodňuje ustanovením § 40 ods. 1 písm. j/ zákona číslo 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Žalobkyňa pritom namieta, že rozhodcovská doložka, ktorá tvorí súčasť poistnej zmluvy a na ktorej žalovaný i rozhodcovský súd založili právomoc rozhodcovského súdu, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká je neplatná, čím došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľky, lebo pre neplatnosť rozhodcovskej doložky nebola daná právomoc rozhodcovského súdu.

Žalovaný dôvody pre zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu popiera. Navyiac vo svojich písomných podaniach súdu doručených po 1.1.2015 poukazuje na novelizáciu zákona číslo 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) vykonanú zákonom č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ktorým do Exekučného poriadku bolo zaradené nové ustanovenie a to ustanovenie § 243d platné a účinné od 1.1.2015, z ktorého vyvodzuje záver, podľa ktorého v dôsledku aplikácie § 243d Exekučného poriadku na rozhodcovský rozsudok, ktorý žalobkyňa podanou žalobou žiada zrušiť, prestáva tento rozsudok účastníkov zaväzovať, lebo toto ustanovenie Exekučného poriadku anuluje právoplatnosť tohto rozhodcovského rozsudku. Obe strany konania bez vlastného pričinenia sú tak objektívne

bez právneho záujmu na výsledku konania (na meritórnom rozhodnutí). Aktuálne právne postavenie účastníkov konania sa ani v dôsledku prípadného meritórneho rozhodnutia súdu, nijak následne nemôže zmeniť.

Podľa § 243d zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

Súd akceptuje tvrdenie žalovaného, že po začatí tohto konania došlo nezávisle od vôle účastníkov konania k takej právne významnej skutočnosti, ktorá má zásadný význam pre možnosť žalovaného domáhať sa voči žalobkyňi splnenia povinnosti uloženej jej napadnutým rozhodcovským rozsudkom a v prípade, ak žalobkyňa jej uloženú povinnosť dobrovoľne nesplní, splnenie povinnosti vynútiť v exekučnom konaní. Žalovaný návrh na vykonanie exekúcie, v ktorej by exekučným titulom bol napadnutý rozhodcovský rozsudok nepodal, a tak nemôžu byť pochybnosti o tom, že v zmysle ustanovenia § 243d Exekučného poriadku, na základe prípadného návrhu žalovaného na vykonanie exekúcie, nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie, pre vykonanie ktorej by bol exekučným titulom žalobkyňou napadnutý rozhodcovský rozsudok, lebo toto rozhodcovské rozhodnutie prestalo oboch účastníkov konania zaväzovať. Tento účinok ustanovenia § 243d Exekučného poriadku na napadnutý rozhodcovský rozsudok nie je sporný ani pre žalobkyňu, ako to vyplýva z písomného vyjadrenia žalobkyne zo dňa 25.4.2016. Napriek tomu žalobkyňa trvá na svojej žalobe a napadnutý rozhodcovský rozsudok žiada zrušiť. Vyslovila názor, že rozhodcovský rozsudok, ktorý novelizáciou exekučného poriadku stratil záväznosť, nedošlo k jeho zrušeniu takým spôsobom a s takými následkami ako to upravuje a predpokladá zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, preto v žiadnom prípade nemožno hovoriť o strate právneho záujmu na rozhodnutí vo veci, a to nielen na strane žalobkyne, ale rovnako na strane žalovaného. Základným cieľom celého procesu iniciovaného podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je rozhodnutie o tom, či žalovaný (v rozhodcovskom konaní žalobca) má voči žalobkyňi (v rozhodcovskom konaní žalovaná) pohľadávku, ktorú otázku ustanovenie § 243d Exekučného poriadku nerieši.

Pre zaujatie stanoviska k takto protichodne prezentovaným stanoviskám účastníkov konania je nutné prioritne zistiť, či spor iniciovaný žalobou žalobkyne je sporom medzi spotrebiteľom a dodávateľom a teda sporom spotrebiteľským alebo nie.

V prejednávanej veci predmetom konania je zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu neplatného dojednania rozhodcovskej doložky v poisťnej zmluve uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným. Poisťná zmluva je upravená v ustanovení § 788 a násl. Občianskeho zákonníka a svojim charakterom ide o typickú spotrebiteľskú zmluvu. Ide tak o spor medzi spotrebiteľom a dodávateľom tak, ako ich definuje ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka. Spor medzi spotrebiteľom a dodávateľom svoj spotrebiteľský charakter nemôže stratiť ani v prípade ako je to v danej veci, lebo aj základom sporu v tejto konkrétnej veci je spotrebiteľská zmluva, ktorou bol založený zmluvný vzťah, z ktorého vznikol tento spor. Navyiac, ako to správne naznačuje aj žalobkyňa vo svojom písomnom stanovisku, cieľom žaloby žalobkyne nie je len zrušenie rozhodnutia rozhodcovského súdu, ale zistenie, či je daná pohľadávka žalovaného voči žalobkyňi, teda pohľadávka dodávateľa voči spotrebiteľke, ktorej základom by bol zmluvný vzťah nimi založený poisťnou zmluvou, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou.

V dôsledku uvedeného je nutné odmietnuť tvrdenie žalovaného, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku v tejto veci nie je spotrebiteľským sporom, rovnako tak ako jeho záver, že žalobkyňa nie je v tomto konaní oslobodená podľa § 4 ods. 2 písm. za/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Podľa § 372w O.s.p. spory o neplatnosť spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy a o zrušenie rozhodcovského rozsudku v spore spĺňajúcom podmienky podľa osobitného predpisu, 10b) o ktorých sa

začalo konať na súde a ktoré sa do 1. januára 2015 právoplatne neskončili, prerokujú a dokončia súdy príslušné na konanie podľa doterajších predpisov.

Konanie v prejednávanej veci bolo začaté žalobou žalobkyne, súdu doručenou dňa 16.7.2013, teda pred 1. januárom 2015 a keďže ide o spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, pod ktorým a v tom nemožno pochybovať, je nutné rozumieť zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, je nutné ho prerokovať a dokončiť podľa doterajších predpisov, t. j. predpisov v znení do 1.1.2015. Výkladom tohto prechodného ustanovenia nemožno pritom dôjsť k inému záveru, než že termínom „podľa doterajších predpisov“ nie je možné rozumieť iba procesný predpis upravujúci konanie na súde, konkrétne Občiansky súdny poriadok, ako ho mylne vykladá žalovaný, pokiaľ s odkazom na dôvodovú správu tvrdí, že toto prechodné ustanovenie upravuje iba miestnu príslušnosť súdov (§ 88 ods. 2 O.s.p.), ale aj iné procesnoprávne predpisy, včítane zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní i zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok). Už z tohto dôvodu, je podľa názoru súdu potrebné vec prejednať a meritórne rozhodnúť, pokiaľ žalobca, ako v tomto prípade žalobkyňa, na prejednaní veci a meritórnom rozhodnutí v zmysle zrušenia rozhodcovského rozsudku trvá.

Praktickým a právnym dôsledkom ustanovenia § 243d zák. č. 233/1995 Z.z. je, že rozhodcovské rozhodnutie vydané pred 1.1.2015, ktoré nebolo dané na exekúciu do 31.3.2015, prestáva účastníkov konania zaväzovať a po tomto termíne nemôže slúžiť ako exekučný titul. To však neznamená, že pokračovanie v konaní je neehospodárne, už len akademické a bez praktického významu, ako to tvrdí žalovaný.

Rozhodcovský rozsudok ustanovením § 243d Exekučného poriadku, ani žiadnym iným ustanovením všeobecne záväzného právneho predpisu nebol formálne zrušený. Legislatívna úprava v citovanom zákonom ustanovení smeruje iba k strate záväznosti rozhodcovských rozsudkov. Neexistuje preto žiadna legálna prekážka na to, aby v sporovom konaní na základe riadne podanej žaloby súd preskúmal danosť zákonných podmienok na jeho vyhlásenie.

V tomto smere javí sa ako zmysluplná aj argumentácia žalobkyne, že cieľom podania žaloby nie je iba dosiahnuť zrušenie rozhodcovského rozsudku. V zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 Zák. o rozhodcovskom konaní (zákon č. 244/2002) ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ako je tomu v prejednávanom prípade, musí zo zákona všeobecný súd pokračovať v konaní v rozsahu žaloby podanej na rozhodcovský súd. Rozhodnutie o zrušení rozhodcovského rozsudku teda nie je jediný cieľ žalobcu v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku. Základným cieľom celého procesu, ktorý je iniciovaný podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je, zjednodušene povedané, rozhodnutie o tom, či žalobca má voči žalovanému pohľadávku, alebo nie. Túto otázku ustanovenie § 243d Exekučného poriadku nijako nevyriešilo a ani neodstránilo neistotu v právnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným.

S týmito závermi sa súd v plnom rozsahu stotožňuje, pričom dodáva, že k rovnakým záverom dospeli aj iné súdy vo veciach, v ktorých sa žalobca domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku práve voči identickému žalovanému, tak napríklad Okresný súd Stará Ľubovňa v rozsudku zo dňa 29.9.2015 č. k. 5C 6/2013-220, ktorý na odvolanie žalovaného bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.4.2016 sp. zn. 17Co 46/2016, či Okresný súd Prešov v rozsudku zo dňa 3.6.2015 č. k. 8C 164/2013-173 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 3.3.2016 č. k. 12Co 195/2015-218, na ktoré sa odvoláva aj žalobkyňa.

Na strane druhej nemožno akceptovať závery niektorých súdov o vplyve ustanovenia § 243d Exekučného poriadku na možnosť spotrebiteľa domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku po 1.1.2015, resp. po 31.3.2015 tak, ako boli prezentované v rozsudkoch, napríklad Okresného súdu Bardejov zo dňa 10.9.2015 č.k. 4C 152/2013-219, zo dňa 24.8.2015 č.k. 4C 153/2013-181, zo dňa 14.10.2015 č.k. 4C 154/2013 a ďalšie, na ktoré sa žalovaný odvoláva pri svojej argumentácii, že doplnením ustanovenia § 243d do Exekučného poriadku odpadol dôvod viesť súdny spor (viď vyjadrenie žalovaného zo dňa 25.4.2016).

Vychádzajúc z výslovne citovaných rozhodnutí Okresného súdu Bardejov je nutné uviesť, že rozhodnutie, či súd zruší, alebo nezruší rozhodcovský rozsudok, nemôže byť viazané na to, či v tomto konaní žalovaný ako oprávnený podal návrh na začatie exekučného konania na základe

rozhodcovského rozsudku v lehote do 31.3.2015. Takéto účinky z ustanovenia § 243d Exekučného poriadku nemožno vyvodiť.

Ako súd aj v tomto rozhodnutí už uviedol, ani spor o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v prípade ak bol vydaný v spore medzi dodávateľom a spotrebiteľom, nestráca spotrebiteľský charakter, v dôsledku čoho aj v prípade tohto sporu platia všetky zákonné ustanovenia a výkladové pravidlá, včítane konštatnej judikatúry nielen súdov Slovenskej republiky, ale aj Európskeho súdneho dvora, ako v prípade „klasického“ spotrebiteľského sporu. V dôsledku uvedeného tak platí aj ustanovenie § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré spotrebiteľovi priznáva právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami ako absolútne a neodhateľné. Prijatými závermi v citovaných rozhodnutiach súdu by však v prípade, ak by v lehote do 31.3.2015 nebolo exekučné konanie začaté, bolo toto právo odňaté, lebo ako to zdôraznila žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení, cieľom žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je iba jeho samotné zrušenie, ale tiež zistenie, či ním priznané právo dodávateľovi nebolo priznané aj na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky pritom je možné zistiť až v tzv. druhej fáze konania na súde, ktorá nasleduje po zrušení rozhodcovského rozsudku. V tejto rovine sa preto ako nesprávny javí aj v citovaných súdnych rozhodnutiach vyjadrený záver, podľa ktorého zamietnutie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je vlastne prospešné pre spotrebiteľa, lebo dodávateľ ho nijako nemôže postihnúť na základe neúčinného rozhodcovského rozsudku. Pri tomto stanovisku sa však zabúda nielen na ustanovenie § 53a Občianskeho zákonníka (povinnosť zdržať sa používania súdom vyhlásenej neprijateľnej podmienky), možnosť dobrovoľného plnenia na základe takéhoto rozhodcovského rozsudku, ale aj prevenciu.

Vzhľadom na uvedené súd preto žalobkyňou napadnutý rozhodcovský rozsudok meritórne preskúmal v rovine dôvodov, pre ktoré žalobkyňa tento rozsudok žiadala zrušiť.

Podľa § 40 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení k 2.1.2012, t. j. ku dňu začatia rozhodcovského konania, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak

- a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),
- b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní,
- c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy,
- d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal,
- e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené,
- f) sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť,
- g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17),
- h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, 14) alebo
- i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený.

Ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok nenadobudne právoplatnosť, dokiaľ o žalobe právoplatne nerozhodne príslušný súd.

Podľa § 41 ods. 1 citovaného zákona žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

Žalobkyňa podanou žalobou sa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice zo dňa 19.1.2012 sp. zn. 3C 1584/2012. Dôvodom pre zrušenie tohto rozsudku má byť neplatne uzavretá rozhodcovská doložka, v dôsledku čoho nebola daná právomoc rozhodcovského súdu.

Žalobu žalobkyňa súdu doručila dňa 16.7.2013 a ako vyplýva z fotokópie poštovej doručienky založenej v spise rozhodcovského súdu, ktorý bol súdu na jeho žiadosť zaslaný, rozsudok rozhodcovského súdu prevzala dňa 18.6.2013. Súd preto konštatuje, že žalobkyňa žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podala v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku, teda v lehote podľa § 41 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní.

Účastník rozhodcovského konania zrušenia rozhodcovského rozsudku sa môže domáhať iba z dôvodov výslovne uvedených v ustanovení § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, ako to správne vo svojom vyjadrení k žalobe poznamenáva žalovaný. Na druhej strane súd musí odmietnuť jeho tvrdenie, že dôvod, pre ktorý účastník rozhodcovský rozsudok žiada zrušiť, musí byť súčasťou výrokovvej časti žaloby. Takýto záver z už citovaného zákonného ustanovenia § 40 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, prípadne iného ustanovenia tvoriaceho súčasť právneho poriadku Slovenskej republiky nevyplýva a nerešpektuje ho ani konštatná judikatúra súdov Slovenskej republiky. V zhode s ustálenou rozhodovacou praxou súdov súd konštatuje, že pre naplnenie ustanovenia § 40 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. postačuje, ak žalobca v texte svojej žaloby jasne definuje dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok žiada zrušiť a to spôsobom, ktorý súdu umožňuje, opísané žalobcom dôvody, podriadiť pod určitý, v citovanom ustanovení pod písmenami a/ až j/ uvedený dôvod. Súd pritom zdôrazňuje, že ide o taxatívne vymedzené dôvody zákonodarcom.

Aj keď žalobkyňa v texte svojej žaloby sa obmedzila, čo do dôvodov, pre ktoré žiada rozhodcovský rozsudok zrušiť, iba na citáciu ustanovenia § 40 ods. 1 písm. j/ zák. o rozhodcovskom konaní, z ďalšieho textu jej žaloby je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že rozhodcovský rozsudok žiada zrušiť aj podľa písm. c/ citovaného zákonného ustanovenia, lebo popiera platnosť rozhodcovskej doložky. Žaloba žalobkyne preto nielen v jej výrokovvej časti, ale ani v jej dôvodoch nie je neurčitá, neúplná, prípadne nejasná, ako to tvrdí žalovaný a preto súd nezistil dôvody žalobu žalobkyne pre tieto žalovaným namietané vady, zamietnuť. Súd pritom dodáva, že pre zrušenie rozhodcovského rozsudku postačuje aj jeden z taxatívne uvedených dôvodov pod písm. a/ až j/ § 40 ods. 1 zák. o rozhodcovskom konaní.

Už v predchádzajúcej časti súd konštatoval, že aj spor o zrušenie rozhodcovského rozsudku má spotrebiteľský charakter, pokiaľ ním bolo rozhodnuté o právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa, ako je tomu v tomto prípade.

Podľa § 52 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu 26.11.2007, t. j. ku dňu uzavretia zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným, ktorou bol medzi nimi založený zmluvný vzťah, z ktorého žalovaný vyvodzuje svoj nárok priznaný mu napadnutým rozhodcovským rozsudkom, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 Občianskeho zákonníka v znení k už uvedenému dňu, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, že spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.
Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 3 zák. č. 244/2002 Z.z. v znení platnom v čase podania žaloby, t. j. ku dňu 16.7.2013 rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevyhlásia.

Podľa § 12 ods. 1 tohto istého zákona právnická osoba môže na základe tohto zákona a na svoje náklady zriadiť a udržiavať stály rozhodcovský súd. Právnická osoba je povinná na svoje náklady zriadiť a udržiavať stály rozhodcovský súd, ak to ustanovuje osobitný predpis

Základnou črtou spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka je to, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva uzatvorená so žalobkyňou túto charakteristiku spĺňa. Žalovaný nepopiera tvrdenie žalobkyne, že nielen zmluva, ale aj všeobecné poistné podmienky boli dopredu pripravené ako formulár. Napriek tomu tvrdí, že zmluvná podmienka, podľa ktorej všetky spory vzniknuté z ich zmluvného vzťahu budú riešené v rozhodcovskom konaní, uvedená v článku XV. všeobecných poistných podmienkach, bola dojednaná individuálne. Z pomerne rozsiahlej argumentácie žalovaného tak, ako je uvedená v jeho vyjadrení k žalobe žalobkyne zo dňa 8.8.2014, súd vyberá „V prípade rozhodcovskej doložky ide o samostatné (osobitné) dojednanie graficky a významovo oddelené od ostatného textu ... Osobitné zmluvné dojednania žalobkyňa podpísať nemusela a to bez toho, aby to malo vplyv na jej práva a povinnosti vyplývajúce z poistnej zmluvy, resp. zo Všeobecných poistných podmienok. V prípade nepodpisania týchto osobitných zmluvných dojednaní žalobkyňou by platná rozhodcovská doložka nebola vôbec vznikla. Podľa žalovaného rozhodujúce je, že žalobkyňa mala reálnu možnosť vylúčiť aplikáciu danej zmluvnej podmienky a tým sa dosiahla podstata individuálnosti tohto dojednania smerujúca k ochrane spotrebiteľa“. S touto argumentáciou žalovaného nie je možné súhlasiť a súd ju považuje za účelovú.

Dohoda o rozhodovaní vzájomných sporov a sporných nárokov medzi žalobkyňou a žalovaným je daná v časti XV. všeobecných poistných podmienok. Na tejto časti poistných podmienok svoju právomoc zakladá aj rozhodcovský súd, ako to vyplýva z dôvodov jeho rozsudku. Takto formulovaná zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve, alebo, ako v tomto prípade, vo všeobecných poistných podmienkach, ktoré sú súčasťou tejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Na podporu tohto záveru súd poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je bezvýznamné, že citované ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/ bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky zavedené „až“ s účinnosťou od 1.1.2008 a v čase uzavretia poistnej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným nebolo ešte účinné.

Záver, že zmluvná podmienka vyjadrená v časti XV. všeobecných poistných podmienok o rozhodovaní sporov medzi žalobkyňou a žalovaným rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní je neprijateľnou

zmluvnou podmienkou, by neplatil iba v prípade, ak by šlo o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka), ako to tvrdí žalovaný.

Tvrdenie žalovaného o individuálnom dojednaní tejto zmluvnej podmienky (aj všetkých ostatných vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným) a to s poukazom na osobitné zmluvné podmienky je nutné odmietnuť ako právne bezvýznamné. K už uvedenému súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať. V týchto osobitných zmluvných dojednaniach si účastníci len opätovne dohodli povinnosť v prípade akéhokoľvek sporu podrobiť sa rozhodcovskému konaniu už raz dohodnutému vo všeobecných poisťných podmienkach. Z osobitných zmluvných dojednaní nevyplýva, aby v prípade ich nepodpísania žalobkyňou mala stratiť platnosť tiež časť XV. všeobecných poisťných podmienok týkajúca sa rozhodcovského konania. Bez ohľadu na to, či by žalobkyňa osobitné zmluvné dojednania podpísala alebo nie, jej povinnosťou, vyplývajúcou zo všeobecných zmluvných podmienok, by bolo podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Takúto duplicitnú úpravu riešenia sporov vo všeobecných podmienkach a osobitných zmluvných dojednaniach nemožno označiť inak ako za zavádzajúcu a mätúcu.

V súvislosti s akoukoľvek rozhodcovskou zmluvou je nutné uviesť, že jej účelom je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorého zmluvné strany delegovali takúto právomoc. Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch strán. Slobodná vôľa však vyžaduje dostatok informácií o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy ale žiadne informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú. Žalovaný ničím právne významným nepreukázal, aby žalobkyňa poskytol jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo znamená výlučné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Navyiac, ako to vyplýva zo znenia časti XV. všeobecných poisťných podmienok, žalovaný žalobkyňu vylúčil z možnosti podieľať sa na kreovaní rozhodcovského súdu, čím vytvoril značnú nerovnováhu pri uplatňovaní tejto zmluvnej podmienky v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky.

Vzhľadom na uvedené súd nemohol mať pochybnosti o neprijateľnosti zmluvnej podmienky vyjadrenej v časti XV. všeobecných poisťných podmienok tvoriacich obsahovú súčasť poisťnej zmluvy, dňa 26.11.2007 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, aj keď táto zmluvná podmienka v čase uzavretia poisťnej zmluvy nebola ešte výslovne vyjadrená v ustanovení § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Výpočet neprijateľných zmluvných podmienok je zo strany zákonodarcu postupne dopĺňaný a precizovaný a v tomto výpočte s účinnosťou od 1.1.2008, teda za necelé dva mesiace po uzavretí poisťnej zmluvy účastníkmi konania, je výslovne uvedená aj neprijateľná podmienka požadovanie od spotrebiteľa dodávateľom, spory výlučne riešiť v rozhodcovskom konaní (§ 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka). To len podporuje záver o neprijateľnosti tejto podmienky už aj v čase uzavretia poisťnej zmluvy účastníkmi konania.

Zmluvná podmienka zakladajúca právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie žaloby podanej v tomto konaní žalovaným, je pre jej neprijateľnosť v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná.

Ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka nikdy nebolo zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka), ide o neplatnosť absolútnu, pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musí súd prihliadať z úradnej povinnosti. Dojednaná podmienka ukladajúca žalobkyňu ako spotrebiteľke podrobiť sa rozhodcovskému konaniu vyvolaná žalovaným ako dodávateľom je pre jej neprijateľnosť neplatná, v dôsledku čoho v rozhodcovskom konaní uplatnený nárok rozhodcovským súdom vôbec nemal byť prejednaný a rozhodnutý. Rozhodcovský súd môže vec v rozhodcovskom konaní prejednať len vtedy, ak medzi zmluvnými stranami bola v súlade s ustanovením § 3 zákona č. 244/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov uzatvorená platná rozhodcovská zmluva o tom, že všetky alebo niektoré spory, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Bez takejto platnej zmluvy majúcej buď formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z.) rozhodcovskému súdu chýba základný predpoklad pre rozhodnutie sporu v rozhodcovskom konaní. Po zistení, že žalobkyňa svoju žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku súdu doručila v lehote podľa § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, súd zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice zo dňa 19.1.2012 sp. zn. 3C 1584/2012 z dôvodu podľa ustanovenia § 40 ods. 1 písm. c/ a j/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, lebo rozhodcovská zmluva vyjadrená v časti XV. všeobecných poisťných podmienok, z ktorej rozhodcovský súd vyvodil svoju

právomoc pre prejednanie a rozhodnutie žalovaným uplatneného nároku, je absolútne neplatná (písm. c/ § 40 ods. 1 citovaného zákona), v dôsledku čoho prejednaním a rozhodnutím žaloby žalovaného došlo k porušeniu ustanovení § 52 a násl. Občianskeho zákonníka, konkrétne ustanovení § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa) a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nesmú odchyliť v neprospech spotrebiteľa od ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa), čím bol naplnený dôvod pre písm. j/ § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. K rovnakému záveru došli aj iné súdy, napríklad Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8C 164/2013 (rozsudok zo dňa 3.6.2015 č. k. 8C 164/2013-173 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 3.3.2016 č. k. 12Co 195/2015-218), na ktoré sa odvoláva aj žalobkyňa, ale tiež napríklad Okresný súd Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 5C 6/2013 (rozsudok zo dňa 29.9.2015 č. k. 5C 6/2013-220 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.4.2016 sp. zn. 17Co 46/2016).

O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa bola v konaní v celom rozsahu úspešná, preto jej vznikol nárok na náhradu trov konania. Návrh na náhradu trov konania žalobkyňa podala už v žalobe a zároveň vyčíslila ich výšku. Žalobkyňa v priebehu konania výšku svojich trov už nevyčíslila a tak súd v súlade s ustanovením § 151 ods. 2 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania žalobkyni vychádzal z ich vyčíslenia vyplývajúceho z obsahu spisu, teda zo žaloby a to aj vo vzťahu k trovám jej právneho zastúpenia.

Vzhľadom na predmet konania a podľa § 11 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. právnej zástupkyňi žalobkyne patrí odmena za každý úkon právnej služby v sadzbe po 60,07 Eur a to za dva úkony právnej služby (§ 11 ods. 1 písm. b/ vyhl.) 1./ prevzatie veci a príprava, včítane prvej porady s klientkou, 2./ žaloba, spolu na odmene 120,14 Eur, podľa § 16 ods. 3 vyhlášky režijný paušál po 7,81 Eur za uvedené úkony, spolu na režijnom paušále 15,62 Eur, spolu 135,16 Eur. Súd preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na trovách konania 135,16 Eur a to na účet jej právnej zástupkyne.

Podľa § 4 ods. 2 písm. u/ zák. č. 71/1992 Zb. žalobkyňa v konaní bola oslobodená od súdnych poplatkov, preto podľa § 2 ods. 2 citovaného zákona a vzhľadom na výsledok konania povinnosť zaplatiť súdny poplatok zo žaloby, ktorý podľa položky 3 písm. c/ sadzobníka súdnych poplatkov je vo výške 331,50 Eur, bola uložená žalovanému.

Záverom súd dodáva, že ak v dôvodoch tohto rozsudku sa nezaoberal niektorými tvrdeniami, prípadne námietkami účastníkov konania vyjadrenými v ich písomných podaniach, bolo tomu tak z dôvodu, že ich považoval za právne bezvýznamné pre meritórne rozhodnutie o predmete konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a)
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).